

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 1
118 11 Praha 1

telefon: 257 085 111
fax: 224 318 155

e-mail: epodatelna@mkcr.cz

V Praze dne 19.10.2012
Č.j.: MK 66041/2012 OPP
Sp.zn.: MK-S 13706/2012 OPP

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury, jako příslušný odvolací orgán státní správy, **rozhodlo ve věci odvolání**]
jediného účastníka řízení, (dále jen „odvolatelka“), **ze dne 24.9.2012**, proti rozhodnutí Národního památkového ústavu, se sídlem Valdštejnské náměstí 3/162, 118 01, Praha 1 - Malá Strana (dále jen „NPÚ“ nebo „povinný subjekt“), vydanému pod **č.j. NPÚ-302/74750/2012, ze dne 24.9.2012**, k žádosti o poskytnutí informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace,

t a k t o:

Ministerstvo kultury ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), **odvolání odvolatelky ze dne 24.9.2012 z a m í t á a p o t v r z u j e napadené rozhodnutí NPÚ č.j. NPÚ-302/74750/2012, ze dne 24.9.2012.**

Odůvodnění

Dne 9.8.2012 podala odvolatelka žádost o informaci dle InfZ tohoto znění:
„Žádám o informaci sdělením jména referentky, která poskytla sdělení („V e-mailu referenta odpověděla tazateli, že ...“) citované tiskové zprávě NPÚ uvedené příloze z webu NPÚ ... týkající se obrazu F. Kubky Tvar modré.“

Na to dne 24.9.2012 vydal NPÚ rozhodnutí č.j. NPÚ-302/74750/2012 o odmítnutí žádosti dle § 2 odst. 3 InfZ. V odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt uvádí, že žádost odvolatelky směřuje k poskytnutí informace, která je předmětem ochrany podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Citovaný zákon je ve vztahu k InfZ zákonem speciálním. Podle § 5 odst. 1 písm. f) tohoto zákona je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Toto ustanovení obsahuje možnost zpracovávat osobní údaje k jinému účelu v mezích ust. § 3 odst. 6 zákona o ochraně

osobních údajů, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů souhlas. Avšak subjekt údajů k jeho zveřejnění souhlas nedal. Dle odvolatelky pak bez souhlasu zaměstnance nelze zejména zpracovávat údaje, týkající se jeho soukromého a osobního života. Takovým údajem je dle povinného subjektu informace, který konkrétní materiál zaměstnanec zpracoval v rámci své pracovní činnosti, co konkrétně napsal. Přestože jde o záležitost z působnosti NPÚ, požadavek na sdělení konkrétního jména se dotýká soukromého a osobního života, jehož ochranu zakotvuje zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník a LZPS. Zájem na ochranu osobnosti a soukromí je dle NPÚ silnější než zájem na zveřejnění. Výklad vychází též z § 8a InfZ (jméno je osobní údaj).

Do tohoto rozhodnutí povinného subjektu podala odvolatelka dne 24.9.2012 odvolání. Uvádí, že rozhodnutí je nepřijatelně extenzivním výkladem zákona č. 101/2000 Sb., protože v daném kontextu není jméno odborného zaměstnance povinného subjektu osobním údajem chráněným zákonem. Výkon práce u povinného subjektu je přímo spojen se zveřejněním jména zaměstnanců. Je to stejné jako uvedení jména zpracovatele závazného stanoviska pro rozhodnutí orgánu památkové péče. V daném případě je tedy vyloučeno, aby jméno bylo chráněným osobním údajem, který by nebylo možné zveřejnit. Skutečným důvodem je hájení nekvalitně vykonávané odborné práce, která generuje potíže a problémy, jež jsou medializované. Tvrzený důvod dle ust. 8a InfZ se tedy nemůže uplatnit, je to v rozporu se smyslem a účelem zákona. Z výše uvedeného odvolatelka dovozuje, že byl porušen základní princip veřejného práva, aby při rozhodování o podobných nárocích nebyly činěny nedůvodné rozdíly, protože v obdobných žádostech byly údaje sděleny.

Odvolací správní orgán, v souladu se zákonem stanoveným postupem, prověřil odvolání a rovněž napadené rozhodnutí, č.j. NPÚ-302/74750/2012 ze dne 24.9.2012, a to jak z hlediska procesních postupů, tak vlastního předmětu řízení. Při rozhodování se zabýval hodnocením ve spisu založených podkladů. Ministerstvo kultury konstatuje, že rozhodnutí je v souladu s platnou právní úpravou. Odmítnutí poskytnutí informace však odůvodňuje jiným hodnocením právního stavu věci. V tomto případě jde o typický příklad šikanózního výkonu práva odvolatelky, neboť licitace ohledně zveřejnění jména referenta, který zpracoval tiskovou zprávu NPÚ, při vyhovění žádosti, vyústí dle praxe s odvolatlkou v podání další žádosti o informace. Naopak v případě neposkytnutí informace bude nejspíše následovat návrh na rozklad rozhodnutí odvolacího orgánu, podání žaloby a uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy za psychickou újmu odvolatelky spojenou s vydáním nezákonného rozhodnutí. Též nelze vyloučit, že by odvolatelka nepodala stížnost na referenta povinného subjektu, který rozhodnutí vypracoval nebo na referenta, který vypracoval rozhodnutí na druhém stupni či na nadřízené uvedených zaměstnanců. Odvolací orgán vychází z neobvykle rozsáhlé agendy odvolatelky, která je vedena ze strany odvolatelky způsobem, kterým vytváří rozvětvenou agendu podání dle InfZ. V tomto způsobu výkonu práva spatřuje odvolací orgán zneužití práva.

K institutu zneužití práva se vyjádřil Ústavní soud např. v usnesení **III. ÚS 374/06 ze dne 31.10.2007**, když uvedl, že *„institut zneužití práva po výtce nenachází v českém právním řádu své explicitní vyjádření,“* nicméně dodal, že *„to, že konkrétní norma ... pojem zneužití práva neužívá (nepracuje s ním), neznamená, že by v této oblasti ke zneužívání práva či jeho obcházení docházet nemohlo, resp. že by chování, jež vykazuje znaky zneužití práva, nemohlo být za takové označeno, a vyvozovány odtud i adekvátní právní důsledky.“* K definici zneužití práva pak Ústavní soud odkazuje na odbornou literaturu (V. Knapp, Teorie práva, C.H.Beck, 1. vydání 1995, str. 184), ze které čerpá a uvádí: *„Zneužitím práva (abusus iuris) je chování zdánlivě dovolené, jímž má být dosaženo výsledku nedovoleného; specifickým případem zneužití práva je šikanózní chování (šikanózní výkon práva), které spočívá v tom, že někdo vykonává své právo se záměrem způsobit jinému nepřiměřenou újmu. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem. Platí tedy, že pokud právní norma určité chování dovoluje a jiná (za předpokladu, že je ho ve výše uvedeném smyslu zneužíváno) je zakazuje, je takovéto chování ve skutečnosti nikoliv výkonem práva, ale protiprávním jednáním.“* Shodně odbornou literaturu cituje i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 107/2004-48 ze dne 10.11.2005 a dodává: *„Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“* Jinými slovy, právnímu jednání účastníka řízení směřujícímu ke zneužití výkonu práva rozhodující subjekt nemusí poskytnout ochranu – **nepřízná mu účinky** (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 27/2011 – 81 ze dne 4.5.2011).

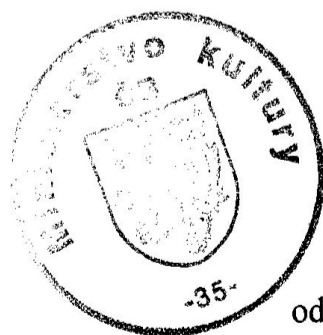
Dle vyjádření v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 70/2008 – 74 ze dne 27.5.2010 je pak „zneužití práva pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem...“ Četnou soudní judikaturou lze doložit, že **odvolatelka uplatňuje právo na informace vůči Ministerstvu kultury a Národnímu památkovému ústavu šikanozním způsobem dlouhodobě a systematicky**. Z usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 18. 6. 2010, č.j. 7 Ca 46/2008-183-192 vyplývá: „Soud při postupu uvedeném výše zjistil, že u Městského soudu v Praze bylo k 20.4.2010 evidováno 57 soudních pří žalující Odborové organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu, 59 soudních pří Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací, 67 soudních pří PhDr. Hany Pavlů, předsedkyně odborové organizace, tj. celkem 183. Soud učinil dotaz také na Obvodní soud pro Prahu 1 (28+15+27, tj. 70), pro Prahu 2 (25+0+35, tj. 60), pro Prahu 7 (0+1+6), Krajský soud v Brně (0+2+2), Okresní soud v Olomouci (6+10+30, tj. 46), celkem 370 soudních pří u 6 soudů (lustrum k 20.4.2010 je součástí spisu 7Ca 275/2008). Přičemž ze spisových značek plyne, že jde o žalobní aktivitu počínaje rokem 2004.“ Odvolatelka, zastoupena PhDr. Hanou Pavlů, vystupuje jako právnická osoba (odborová organizace) i jako fyzická osoba. V rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 13.1. 2012, č.j. 5A 200/2010 – 63, se uvádí: „Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobkyně vede u Městského soudu v Praze ve značném počtu soudní spory ve věci působnosti zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Ve věci žalobkyně, PhDr. Hany Pavlů, zdejší soud eviduje ke dni vydání tohoto rozhodnutí 119 soudních sporů. Ve věci žalobkyně „O.PO.RA, odborová organizace“, resp. dříve „Odborové organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu“, resp. dříve „Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací“, jejímž jménem jedná žalobkyně (předsedkyně této odborové organizace), zdejší soud ke dnešnímu dni eviduje taktéž více než 100 soudních sporů.“

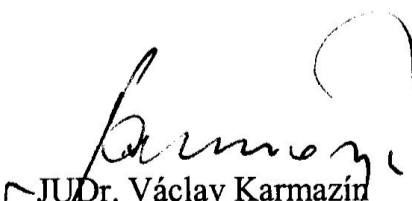
Dle evidence odvolacího orgánu od 1.1.2012 do 30.9.2012, bylo k zajištění vedení agendy této jediné odvolatelky třeba učinit cca 161 právních úkonů. Jen nápad e-mailových podání na právní oddělení OPP je v tomtéž časovém období cca 97 podání odvolatelky; některá podání odvolatelky pak obsahují i dvě podání. V tomto segmentu podání nejsou zahrnuta podání adresovaná e-podatelně odvolacího orgánu, interní vyjádření a podání adresovaná povinnému subjektu. Tato podání jsou nutná učinit k řádnému vedení agendy. Záměrem odvolatelky je tak činit státnímu orgánu újmu. Takovýto výkon práva dle InfZ vede ke zneužívání práva, což jistě nebyl cíl zákonodárce.

Na základě výše uvedeného Ministerstvo kultury rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, nelze dále odvolat.

JUDr. Václav Karmazín
vedoucí právního oddělení
odboru památkové péče Ministerstva kultury